

LES MARQUES D'UN MAJORDOM

Dissabte 3 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Hebreus 11:8-12; Romans 4:13, 18-21; Mateu 6:24; Hebreus 9:14; 1 Joan 5:2, 3; Lluc 16:10-12.

PER MEMORITZAR:

“Que tothom vegi en nosaltres uns servidors de Crist i uns administradors dels dissenys de Déu. Ara bé, el que s'exigeix dels administradors és que siguin d'una fidelitat provada” (1 Corintis 4:1, 2).

Als majordoms se'ls coneix pel seu estil, o per la seva marca distintiva, de la mateixa manera que es coneix les empreses pels seus logos o marques registrades. De fet, moltes s'han fet famoses i s'han convertit en una marca de gran valor comercial.

La marca d'un majordom cristià és un reflex de l'amor de Crist gràcies a la relació que té amb ell. Quan vivim i practiquem els trets de Crist, la nostra vida revelarà la nostra marca. La nostra marca és la marca de Crist; la nostra identitat es barreja amb la seva (1 Corintis 6:17).

Aquesta setmana ens dedicarem a identificar els trets de caràcter dels administradors de Déu que componen la seva marca registrada. Aquests trets ens inspiren a anhelar el retorn de Jesús i a fer l'obra que se'ns ha confiat com a fidels majordoms de la seva veritat. Cada característica descriu una relació cada vegada més profunda que podem tenir amb Aquell que va venir a buscar i salvar els perduts. Com més s'estudiïn aquestes qualitats, s'arrelaran amb més profunditat en la nostra vida. El caràcter d'amor de Déu, en tota la seva dinàmica, es convertirà en la nostra marca i tindrà una influència en cada aspecte de la nostra vida, avui i per l'eternitat.

LA FIDELITAT

“Ara bé, el que es demana dels administradors és que cadascú sigui trobat fidel” (1 Corintis 4:2, *SBT*). Lluitar i guanyar “el noble combat de la fe” (1 Timoteu 6:12) és primordial per a un majordom fidel. Déu és “fidel” i nosaltres també hem d'arribar a ser-ho gràcies a que ell obra en nosaltres. Ser fidel significa mantenir-se ferm del costat correcte, especialment en el brogit de les batalles espirituals.

Segurament vindran conflictes espirituals entre el bé i el mal, allò bo o allò dolent. Ells són part de la lluita de la fe. La decisió que marca als majordoms en cada situació és la de ser fidel. Si estimes les riqueses, assegura't de romandre fidel a Déu i al que diu sobre els perills de l'amor als diners. Si anheles la fama, estigues ferm al que diu la Paraula de Déu sobre la humilitat. Si lluites amb pensaments luxuriosos, estigues fidel a les promeses de santedat. Si vols poder, sigues fidel al que Déu diu respecte a ser servent de tots. La decisió de ser fidel o infidel sovint es pren en una fracció de segon, tot i que les conseqüències poden ser eternes.

Llegeix Hebreus 11:8 al 12, i 17 al 19; i Romans 4:13, i 18 al 21. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la importància de ser fidels?

En hebreu, “fidel” vol dir confiar. La mateixa arrel hebrea ens proporciona la paraula “amén”, i en realitat significa “sòlid” o “ferm”. Fidelitat vol dir que hem estat provats i que seguim fermament compromesos amb el pla de Déu.

En preparar-se per parlar davant l'emperador, el reformador Martí Luter “va llegir la paraula de Déu, va repassar els seus escrits i va tractar de redactar la seva resposta d'una forma adequada [...]. Es va apropar a les Sagrades Escripures [...] i amb emoció va col·locar la seva mà esquerra sobre el llibre sagrat, i aixecant la seva dreta cap al cel, va jurar romandre fidel a l'evangeli i confessar lliurement la seva fe, encara que hagués de segellar el seu testimoni amb la seva sang” (J. H. MERLE D'AUBIGNÉ, *History of the Reformation*, pàg. 260).

Llegeix Apocalipsi 2:10. Què haurien de significar per a nosaltres les paraules que parlen de ser “fidel fins a la mort” en el nostre caminar quotidià amb el Senyor?

LA LLEIALTAT

“Ningú no pot servir dos amos; perquè, o bé avorrirà l'un i estimarà l'altre, o es decantarà per l'un amb menyspreu per a l'altre. No podeu servir Déu i el diner” (Mateu 6:24). Què ens ensenya aquest versicle sobre la importància suprema de la lleialtat a Déu?

El fet de saber que el nom de Déu significa “gelós” (Èxode 34:14) ens ha de donar un toc de corneta per a ser lleials. La lleialtat a un Déu “gelós” és la lleialtat en l'amor. En la lluita de la fe, la lleialtat ens ajuda a definir qui som i ens anima a seguir en la batalla.

La nostra lleialtat és important per a Déu (1 Reis 8:61). No és un contracte que tracta de preveure totes les contingències, ni és només una llista de regles, sinó és més aviat l'expressió visible de les nostres creences personals, de la nostra fe i del nostre compromís.

Llegeix 1 Cròniques 28:9. Què ens ensenya aquest versicle sobre la importància de la lleialtat?

Però on hi ha lleialtat existeix la possibilitat de traïció. La lleialtat, com l'amor, s'ha d'oferir lliurement, o no és veritable lleialtat. A la guerra, de vegades les tropes de primera línia es veuen obligades a quedar-se a lluitar; en cas contrari, els seus oficials donarien l'ordre d'afusellar-los. Aquests homes potser compleixin amb el seu deure, però no necessàriament per lleialtat. Aquesta no és la classe de lleialtat que Déu ens demana.

Observa a Job. Ell no va preveure els esdeveniments catastròfics que destruirien a la seva família, les seves possessions i la seva salut. Podria haver perdut la confiança, l'amor i el compromís, però la seva lleialtat a Déu era una decisió indestructible de moralitat. Amb honestat i sense por a lloar públicament a Déu, va pronunciar les famoses paraules: “Encara que ell em mati, jo esperaré en ell” (Job 13:15, *SBT*). La seva fidelitat davant el desastre és l'essència de la lleialtat, i il·lustra molt bé als majordoms lleials.

Fes-te aquesta pregunta: Com de lleial sóc amb el Senyor, que va morir per mi? De quina manera podria revelar millor aquesta lleialtat?

UNA CONSCIÈNCIA NETA

Hi han moltes coses precioses que podem posseir: la salut, l'amor, els amics, una família meravellosa; totes elles són benediccions. Però potser una de les més importants de totes sigui una consciència neta.

Llegeix Hebreus 10:19 al 22; i 1 Timoteu 4:1 i 2. Què vol dir tenir una "mala consciència" i una consciència "consumida" o "cauteritzada" (a SBT)?

La nostra consciència funciona com un monitor intern de la nostra vida externa. La consciència necessita unir-se a una norma elevada i perfecta: la llei de Déu. Déu va escriure la seva llei al cor d'Adam, però el pecat gairebé la va esborrar, no només en ell, sinó en els seus descendents. Només quedaven fragments de la llei. “[Els gentils] mostren l'obra de la llei escrita en els seus cors –donant-los testimoni la seva consciència” (Romans 2:15, *SBT*)*. Jesús va vèncer on Adam va fracassar perquè la llei de Déu estava guardada “ben endins del cor” (Salms 40:8).

Quina és la nostra única solució per a una consciència dolenta, segons Pau? (Veure Hebreus 9:14.)

“S'ha d'entrar-a l'estança de la consciència plena de teranyines. Les finestres de l'ànima han de ser tancades cap a la terra i obertes de bat a bat cap al cel per tal que els brillants raigs del Sol de justícia tinguin lliure accés a ella [...]. La ment ha de ser mantinguda neta i pura per tal que pugui distingir entre el bé i el mal” (*MCP* 1:335). Quan la llei de Déu s'hagi gravat en el cor del creient (Hebreus 8:10), i el creient tracti de seguir aquesta llei per fe, probablement el resultat serà una consciència neta.

Si alguna vegada has lluitat contra la tensió d'una consciència culpable, saps el terrible que pot ser la seva contínua presència, que mai et donarà alleujament. Com pot alliberar-te de la maledicció d'una consciència culpable el fet de fixar la teva vista en Jesús i la seva mort a la creu per tu i pel teu pecat?

* A l'edició en espanyol s'ha utilitzat la versió *NVI*: “[Los gentiles] muestran que llevan escrito en el corazón lo que la ley exige, como lo atestigua su conciencia”. (Nota del traductor).

L'OBEDIÈNCIA

Abel es va agenollar obedientment davant el seu altar, sostenint l'ofrena del corder com Déu li va ordenar. Caïn, d'altra banda, es va agenollar furiosament davant el seu altar sostenint la fruita. Tots dos van portar ofrenes, però només un dels germans va ser obedient a l'ordre de Déu. El xai mort va ser acceptat, però els fruits de la terra van ser rebutjats. Els dos germans comprenien el significat i les instruccions pel que fa a l'ofrena de sacrificis, però només un va obeir allò que el Senyor havia ordenat (Gènesi 4:1-5).

“La mort d'Abel va ser la conseqüència que Caïn rebutgés el pla de Déu a l'escola de l'obediència, per a ser salvat per la sang de Jesucrist simbolitzat per les ofrenes cerimonials que l'assenyalaven. Caïn no va acceptar el vessament de sang, que simbolitzava la sang de Crist que havia de ser vessada pel món” (“Comentarios de Elena G. de White”, *CBA* 6:1109).

L'obediència comença en la ment. Implica el delicat procés d'acceptar mentalment la responsabilitat d'executar mandats d'una autoritat superior. L'obediència deriva d'una relació amb una figura d'autoritat i de la voluntat d'obeir a aquesta figura. En el cas de la nostra relació amb Déu, la nostra obediència és una acció voluntària i amorosa que modela el nostre comportament a les obligacions morals. L'obediència a Déu ha de ser tan específica com ell ho indiqui, i no només com pensem que és o desitgem que sigui. El cas de Caïn és un exemple perfecte d'algú que fa les coses a la seva manera en lloc de fer el que Déu demana.

Llegeix 1 Joan 5:2 i 3; i Romans 1:5; i 10:16 i 17. Què ens ensenyen aquests versicles sobre el què significa l'obediència per al cristià, que és salv per la fe sense les obres de la llei?

No obeïm per ser salvats; obeïm perquè ja som salvats. L'obediència és la declaració pràctica d'una fe moral. Samuel li va dir a Saül: “Es que el Senyor es complau en els holocaustos i sacrificis més que en l'obediència a la veu del Senyor? Mira, l'obediència és millor que el sacrifici; la docilitat, millor que el greix dels moltons” (1 Samuel 15:22).

Què va voler dir Samuel amb “l'obediència és millor que el sacrifici”? Què hauria de dir-nos això com a cristians que podria ajudar-nos a no caure en el fals evangeli de la gràcia barata?

LA FIABILITAT

Llegeix Lluc 16:10 al 12. Què ens ensenya això sobre ser digne de confiança? Per què aquest tret és tan important per a un majordom fidel?

Aquest principi de fiabilitat es veu a tota la Bíblia. Per exemple, en un relat, a quatre caps de la guàrdia dels levites se'ls va confiar la protecció del Santuari de l'Antic Testament durant la nit. Havien de tenir cura de les habitacions plenes de tresors i tenir les claus per obrir les portes cada matí (1 Cròniques 9:26, 27). Se'ls va donar aquesta tasca perquè se'ls considerava dignes de confiança.

Ser digne de confiança és una característica d'un bon majordom. Això significa que els majordoms fiables entenen el significat profund del seu rol; entenen que Déu és digne de confiança, i persegueixen el mateix objectiu (Deuteronomi 32:4; 1 Reis 8:56).

La fiabilitat implica un conjunt de trets de caràcter madurs. Aquest és el nivell més elevat de caràcter i competència que una persona pot arribar a la vista dels espectadors. Reflectir el caràcter de Déu vol dir que faràs el que dius, sense importar les circumstàncies ni els qui et pressionin perquè facis una altra cosa (2 Reis 12:15).

Els monarques de dos regnes mundials van considerar que Daniel era digne de confiança. La seva reputació durant tota la seva vida com a conseller fiable que, sense por, brindava saviesa i veritat als reis es contraposava obertament amb la dels endevinaires i els mags de la cort. La fiabilitat és la joia de la corona de l'ètica; exhibeix els nostres principis morals en la seva forma més pura. Aquesta qualitat en un majordom no sorgeix de la nit al dia, sinó que ve amb el temps en ser fidel fins i tot en les coses petites.

Els altres perceben la nostra fiabilitat. Ens respecten i confien en nosaltres perquè saben que no ens deixem influenciar fàcilment per les opinions, les modes ni l'adulació. Per tant, ser digne de confiança és una demostració de l'acompliment del caràcter en totes les responsabilitats dutes a terme a la terra, el camp d'experimentació per al cel. "Hem de ser majordoms fidels i dignes de confiança del Regne de Crist per a que les persones que tendeixen cap a la vida mundana puguin tenir una veritable representació de les riqueses, la bondat, la misericòrdia, la tendresa i la cortesia del Regne de Déu" (TI 6:193).

Pensa en algú a qui coneguis personalment que sigui digne de confiança. Què pots aprendre d'aquesta persona que t'ajudaria a ser també més fiable?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Sempre ha estat el projecte de Satanàs desviar la ment de la gent vers Jesús cap a l'home i destruir la responsabilitat individual. Satanàs va fracassar en el seu propòsit quan va temptar el Fill de Déu; però va tenir un enorme èxit quan es va dirigir als homes caiguts. El cristianisme es va corrompre” (*PE* 213).

Amb Crist al centre del nostre ésser, estem oberts a la seva conducció. Com a resultat, la fe, la lleialtat, l'obediència, una consciència neta, la fiabilitat i la responsabilitat individual es revelaran a la nostra vida. Així, com majordoms, arribem a la plenitud en les mans de Déu (Salm 139:23, 24).

La responsabilitat individual és un principi bíblic essencial. Mentre va estar a la terra, Jesús responia individualment davant el Pare (Joan 8:28). Nosaltres som responsables de tota paraula ociosa, inútil o malintencionada (Mateu 12:36). “A tots aquells a qui s'ha donat molt, se'ls exigirà molt, i a qui ha estat confiat molt, també se li exigirà molt més” (Lluc 12:48). Però la major amenaça per a la responsabilitat individual és la tendència a transferir les nostres responsabilitats als altres. “Mantinguem en ment el fet que la propietat que se'ns ha confiat per a ser invertida no és nostra. Si ho fos, podríem reclamar el dret de disposar-ne al nostre gust; podríem delegar la nostra responsabilitat sobre els altres, i deixar-los en ells la nostra majordomia. Però això no es pot fer, perquè el Senyor ens ha fet individualment els seus majordoms” (*TI* 6:169).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza les diferents marques d'un majordom que estudiem aquesta setmana: la responsabilitat individual, la fiabilitat, l'obediència, la lleialtat, una consciència neta i la fidelitat. Com es relacionen entre si? En quina mesura la negligència en un aspecte condueix a descuidar els altres? O, com podria la ferma adhesió en un aspecte portar a l'adhesió als altres?
2. Pensa de quina manera les promeses de l'evangeli poden ajudar els qui estan lluitant amb una consciència culpable. Quines promeses poden reclamar?
3. Sovint considerem que el concepte de “lleialtat” és bo en si i de per si. Però, sempre és així? Com es podria ser lleial a algú o a alguna cosa que no és bo? Per què, llavors, el concepte de “lleialtat” s'ha d'entendre sempre en un context específic per veure si aquesta lleialtat és bona o sense fonament?

RESUM: De la mateixa manera que un fitó proporciona objectius per a l'arquer, així també la nostra lliçó ofereix metes per a tots aquells que cerquen desitjosos el camí d'una majordomia compromesa. Aquestes marques del veritable majordom, quan s'integren en la vida, formen els principis bàsics per al propòsit, l'èxit, el significat i el sentit de pertinença.